

Németh András

Ars poetica

– Kemény István költőnek, szeretettel.

Fázom a lomha buszon. Tél, késlekedő tavaszunk, fagy marja az arcom, mintha szatírát kellene hosszan hallgatnom, méghozzá én lennék a kigúnyolt céltáblája az írásnak. Pirulok, de hidegtől. Már ez elég ösztönzés, indulat ahhoz, időjós ellen próbáljam ki a pennám. Vitriolos vers kívánczogna papírra, a Delphoiban menedéknek szánt szentencia kellő útmutatás a jövőben tán igazat keresőknek, ismerjék meg előbb majd önmagukat, mielőtt szólnának bárkihez egy szót. És hab a tortán, elsikerült nap vége felé kezd rá egy részeg utas, gajdol tele mínuszos estét, jódoigában hetvenkedhetnékje van, észlénny, mint Plautus katonája, a nagy hőstettei számát bor szaporítja meg annyira, meghódítja velük szebb tegnapiakat látott pincézők mindig erősen visszhangzó füleit. Ó, római környezetet kell csak hozzá képzelnem, ímhol kész Iuvenalis lelke szerint viruló életképünk, az igazság árnyaival, hisz fényeken innen, s túl azokon tart mindnyájunk sztrádája vagy ösvénykeskeny, aligjárt kis gyalogútja, csapása a célja felé. Nehezebben túrt próbákat nem követel meg Fortuna sem, sőt még három Párkánk se, ha éveket adna nekünk, nyom nélküli létünkkel, bizonyítva, nekik sose hősök, gyáva nyulak jellemgazdagságát teszi mérleg tányérjába idő. Így lesz mindenki a földön, bárhova térül, főbb szerepet maga módja szerint jól, rosszul választó, kikönyörgő actora Sorsnak. Pont ettől éreznénk rá etikára vadonban. Mocskot, bünteli éveket, tökfejek ártani képes perceit mért ne hasítsa a stílus lágy viaszöntvény táblák mélyéig, mikor az mind tiszta valóság. Hogyne lehetne bevésni a szennyet vagy latinul vagy más anyanyelvén kódex hó lapjára, merített fabrianóra, memóriaműként megszületett könyv oly gyönyörű, metszett rézkarcai, képei mellé. Éppen ezért mondom, témát választani szent ügy, és ahhoz költőnek van joga, írni tudónak.

Inkább száz Iuvenalis tárjon föl ezeregy tényt,
 mint szépelgő lantosok álmodozásai zárják
 el tőlünk a világot. Intelem ez, nekem is több
 ő a katarzishajszát vágyónál. Maradok hát
 annál tárgyilagos hírközlőként, amit élmény
 térít tollam alá, ezt kínálná fel a lét, s míg
 éjféltajt hazaérek, megszületik, bizony abból,
 mit láttam, opusom. Az a dolgom, megnevesített,
emberi léptékű realizmussal, szeretettel,
 hűséggel mindent átnyújtani gondolatéhség
 birtokosának, társamnak, hiszen érti betűim.

Határban a végtelen

– Kalász Márton «Egy napot»
versének olvasása után.

Megint vet?

A kinszenvedés
 elevenedik
 meg, az, amelyik
 sosem lesz kevés

az embernek, és
 valahanyadik
 ükunoka szik
 mezőt jégverés

után is remény
 földjének nevez –
 magot hint a fény

alá, tán temet –
 vagy majd megfelez
 időt Istennel,

megint vet.